

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 008230 12 Кж 4
Бања Лука, 22.05.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Д. В. због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката З. Б. из Б. Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број: 11 0 К 008230 12 К од 27.02.2012. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству републичког тужиоца Бранке Милошевић, оптуженог и његовог браниоца, донио је дана 22.05.2012. године

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Д. В. те потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 008230 12 К од 27.02.2012. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број: 11 0 К 008230 12 К од 27.02.2012. године, оглашен је кривим Д. В. због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју је, на основу члана 44. КЗ РС урачунато вријеме проведено у притвору. На основу члана 224. став 5. КЗ РС, одузета је опојна дрога марихуана у количини од 2085,11 грама, док је на основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1, 2. и 3. Закона о кривичном поступку ("Службени гласник Републике Српске" бр. 50/03, 114/04, 115/04, 29/07, 68/07, 119/08, 55/09, 80/09, 88/09 и 92/09, у даљем тексту: ЗКП), оптужени обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 340,00 КМ и судски паушал у износу од 150,00 КМ.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, због свих жалбених основа, са приједлогом да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред овим судом или да се иста преиначи

тако што ће се оптужени ослободи од оптужбе или да му се изрекне блажа кривична санкција.

У сједници вијећа, бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код разлога и приједлога садржаних у њеном образложењу, а оптужени је подржао жалбу свог браниоца, док је републички тужилац предложила да се жалба одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се побија жалбом, у смислу одредбе члана 312. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Неосновани су жалбени приговори да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст ("Службени гласник Републике Српске" бр: 100/09 у даљем тексту: ЗКП - Пречишћени текст). Наиме, првостепени суд је измјенио чињенични опис из оптужнице, прилагођавајући га утврђеном чињеничном стању, а при том, насупротив тврдњи жалбе, није прекорачио оптужбу јер је остао у границама чињеничног основа оптужнице, односно у границама оних чињеница и околности на којима се заснива оптужба, а из којих произилазе законска обиљежја предметног кривичног дјела.

Нису учињене ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ј) и став 2. ЗКП – Пречишћени текст, односно, члана 303. став 1. тачка ј) и став 2. ЗКП, јер жалба браниоца и не износи разлоге из којих би се могло закључити да је та повреда учињена. Стога изнесени приговори у овом основу побијања пресуде, нису основани.

Надаље, приговорима садржаним у жалби браниоца оптуженог, се не може оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак побијане пресуде да је оптужени починио кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које је том пресудом оглашен кривим. Такав закључак резултат је правилне оцјене свих проведених доказа оптужбе и одбране и то појединачно и у међусобној повезаности, на начин како то захтјева одредба члана 287. став 2. ЗКП. Разлоге за такав закључак, као мјеродавно образложене и ваљане, овај суд у цјелости прихвата и њихова правилност се изнесеним жалбеним аргументима, не може оспорити.

Наиме, побијана пресуда детаљно износи садржај изведених доказа пред првостепеним судом, све те доказе правилно оцјењује и изводи коначан, а и по оцјени овога суда правилан закључак да је оптужени Д. В. учинио кривично дјело које му оптужба ставља на терет. Посебно је побијана пресуда анализирала садржај исказа свједока М. Б., па супротно изнесеним жалбеним приговорима, овај суд налази да нема сумње у вјеродостојност исказа овог свједока, а затим ни сумње у правилност оцјене и других проведених доказа, на којима је заснована побијана пресуда. Исказ свједока Б. је, са аспекта садржаја у одлучним чињеницама, конзистентан (у истрази и на главном претресу). Надаље, закљученим споразумом о признању кривице, М. Б. се није обавезао да ће свједочити у поступку против Д. В., те је на главном претресу пред

првостепеним судом, исти био категоричан да тужилац од њега није тражио да свједочи против В., нити му је сугерисано шта да изјави. Дакле, није спорно да је М. Б. признао извршење предметног кривичног дјела, те да је са тужилаштвом закључио споразум о признању кривице, као и да је тај споразум и прихваћен од стране првостепеног суда. Међутим, тек након што је против њега окончан кривични поступак, исти је саслушан на главном претресу у својству свједока у поступку против В., када заиста и по мишљењу овог суда, а супротно жалбеним приговорима, није имао никаквог разлога да лажно терети оптуженог В.

Неоснован је и приговор жалбе браниоца да је чињенично стање непотпуно утврђено због тога што вјештачењем биљне материје није утврђен проценат тетрахидроканабинола, а да је, како то тврди жалба, узгој и прометовање биљке *Cannabis sativa L* дозвољено ако је проценат ове супстанце испод 0,02%, па с тим у вези, да биљка која је била предмет вјештачења, не може бити предмет извршења кривичног дјела. Наиме, одредба члана 19. став 1. Закона о спречавању и сузбијању злоупотребе опојних дрога ("Службени гласник БиХ" број: 8/06), прописује да је забрањен узгој, производња, промет, посједовање и употреба супстанци и биљака разврстаних у Табелу I, те њихових препарата, док је у ставу 2. истог члана прописано да изузетно од става 1. тог члана, узгој конопље и мака је дозвољен у сврхе и под условима прописаним тим законом - Глава IV, гдје је у члану 25. став 1. прописано да је конопљу, т.ј. *cannabis sativa L* дозвољено узгајати само ради производње влакана, производње сјемена за прехрану животиња, даљњег размножавања и прераде сјемена. Дакле, обзиром да је неспорно да се у конкретном случају не ради о узгоју *cannabis sativa L* ради производње влакана, производње сјемена за прехрану животиња, даљњег размножавања и прераде сјемена, то није ни било потребно утврђивати проценат тетрахидроканабинола.

Чињенично стање је, дакле у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно, не само на основу исказа свједока Б., већ и на основу материјалних доказа (записника о претресу, извјештаја о извршеним претресима, потврда о привременом одузимању предмета, листинга М:Тел Б. Л.), као и на основу налаза вјештака Т. Д. из којег неспорно произилази да је у испитиваним узорцима биљног материјала одузетим од Н. Д., утврђено присуство психоактивне супстанце тетрахидроканабинол, који је састојак биљке конопље, односно биљне врсте *Cannabis sativa L*. из породице *Cannabaceae*. Дакле, првостепени суд је након анализе свих изведених доказа, правилно закључио да је оптужени В. од М. Б., по претходном договору, набавио опојну дрогу *Cannabis sativa L* (која се налази на Листи опојних дрога под редним бројем 13), ради препродаје, а што је супротно одредби члана 19. Закона о спречавању и сузбијању злоупотребе опојних дрога.

Разлоге за све одлучне чињенице, дакле, и оне дате у оцјени вјеродостојности противријечних исказа оптуженог Д. В. и свједока М. Б., овај суд прихвата као ваљано образложене и њихова правилност се не може оспорити изнесеним приговорима из жалбе браниоца оптуженог.

У жалбеном основу повреде Кривичног закона, жалба браниоца оптуженог указује да кривично дјело из члана 224. став 2. КЗ РС постоји само у случају ако постоји претходни договор извршилаца да заједнички изврше

кривично дјело и да тај претходни договор не смије бити ограничен на извршење једног кривичног дјела, већ на умишљајно извршење више кривичних дјела, па како првостепени суд није утврдио да је претходни договор био везан за извршење више кривичних дјела, да се слиједом тога, у радњама оптуженог остварују обиљежја кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС.

Изнесени жалбени приговори нису основани, јер радња оптуженог описана у изреци побијане пресуде садржи сва битна обиљежја кривичног дјела из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС. Кривично дјело неовлашћена производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. КЗ РС, постоји у случају, ако су се два или више лица договорили да заједнички и неовлаштено производе опојну дрогу или да је неовлаштено ставе у промет и да су у реализацији овог договора извршили бар једну радњу из става 1. члана 224. КЗ РС. Дакле, насупрот тврдњи жалбе, за постојање овог кривичног дјела није потребно да претходни договор извршилаца буде усмјерен на умишљајно извршење више кривичних дјела, већ је довољно да су извршиоци у реализацији договора да заједнички и неовлаштено ставе у промет опојну дрогу, извршили бар једну радњу.

Дакле, по оцјени овог суда, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен Кривични закон и радње описане у изреци побијане пресуде, правилно су квалификоване као кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Жалбом се пресуда побија и због одлуке о казни. Ни овај приговор није основан. Наиме, за кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС прописана је казна затвора од 5 (пет) година до 15 (петнаест) година. Казна затвора у трајању од 3 (три) године која је побијаном пресудом изречена оптуженом и по оцјени овога суда је у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је то дјело почињено. У изреченој казни у довољној мјери су дошле до изражаја све олакшавајуће околности (за које је првостепени суд правилно нашао да у свом збиру представљају особито олакшавајуће околности), као и отежавајуће околности на страни оптуженог и оне су од стране првостепеног суда правилно оцјењене. Стога је и по оцјени овога суда изречена казна потребна и довољна ради остваривања сврхе кажњавања прописане у члану 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Неоснован је и жалбени приговор у погледу трошкова кривичног поступка. Наиме, одлука о трошковима кривичног поступка, донесена је у складу са одредбом члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1. 2. и 3. ЗКП и њена правилност није жалбом браниоца оспорена. Иако је у уводу жалбе наведен и овај жалбени основ, за примјену става 4. члана 99. истог Закона и ослобађање ове обавезе, жалба није изнијела ниједан аргумент нити пружила доказе, из којих произилази да би плаћањем трошкова кривичног поступка било доведено у питање издржавање оптуженог или лица које је дужан да издржава.

Из свих наведених разлога жалба браниоца оптуженог није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 319. ЗКП, првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић